

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 135/2016
24.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије Бранка Станића, као председника већа, судије Гордане Ајншпилер-Поповић и судије Браниславе Апостоловић, као чланова већа, у правној ствари тужиоца 1. Д.С. из Б.,, 2. М.Ц. из Б., и 3. С.Д. из Б.,, чији је заједнички пуномоћник Д.С.О., адвокат из Б.,, против туженог Ф.п. а.д. Б.,, у поступку по ревизији тужилаца против пресуде Привредног апелационог суда Пж 7275//15 од 10.02.2016.године, на седници већа одржаној дана 24.06.2016.године, доноси

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 7275/15 од 10.02.2016.године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П бр. 233/2015 од 15.09.2015. године, одбијен је тужбени захтев којим је Д.С. из Б. тражио да се поништи решење туженог Ф.п. а.д. Б., број 4136 од 11.02.2013.године, те да се обавезе тужени да првотужиоца врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима, као неоснован. Одбијен је такође тужбени захтев друготужиоца М.Ц. која је тражила да се поништи решење туженог број 43566 од 11.12.2012.године, те да се обавезе тужени да је врати на рад и распореди на послове који одговарају њеној стручној спреми, знању и способностима, као неоснован. Одбијен је такође и тужбени захтев трећетужиоца да се поништи решење туженог број 2721 од 29.01.2013.године, те да се обавезе тужени да га врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима, као неоснован. У погледу трошкова решено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

У поступку по жалби тужилаца Привредни апелациони суд је пресудом Пж 7275/15 од 10.02.2016.године, одбио жалбу тужилаца као неосновану и потврдио пресуду Привредног суда у Београду П бр. 233/15 од 15.09.2015.године.

Против другостепене пресуде тужиоци су изјавили благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао ревизијом побијану другостепену пресуду на начин прописан чланом 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и „Службени гласник РС“ бр. 55/14) и одлучио да ревизија тужилаца није основана.

Предмет тужбеног захтева тужилаца је да се прогласи да је незаконито решење којим је њихов послодавац Ф.п. – тужени отказао уговор о раду тужиоцима, те да се као последица наведеног обавезе тужени да их врати на рад.

Првотужилац је према утврђеном чињеничном стању имао закључен уговор о раду са туженим број 175 од 01.11.2004.године, друготужилац уговор број 193 од 01.01.2004.године и трећетужилац број 186 од 01.11.2004.године. Решењем Трговинског суда у Београду број 91/09 од 21.04.2009.године, покренут је стечајни поступак над туженим и решењем истог суда од 18.01.2011.године констатовано је да је усвојен предложени план реорганизације. Првотужилац је био у радном односу код туженог до 13.02.2013.године, друготужилац до 12.12.2012.године, а трећетужилац до 31.01.2013.године, јер им је по решењима чија се правилност оспорава тужени односно, овлашћено лице туженог, раскинуо радни однос. Директор туженог је отказала уговор о раду са припадајућим анексима првотужиоцу са образложењем да се ради о реализацији плана реорганизације којим је предвиђена оптимализација броја запослених, смањењем њиховог броја, као и друго и трећетужиоцу. Предмет тужбеног захтева је поништај наведених решења о престанку радног односа.

Првостепени суд је сматрајући да се у конкретној ситуацији на стечај послодавца Ф.п. примењује Закон о стечајном поступку, који предвиђа да се стечај обуставља тек по окончању спровођења Плана реорганизације, те да је стога у периоду давања отказа уговора о раду Ф.п. односно тужени и даље био у стечају, одбио тужбене захтева налазећи да је отварање стечаја у смислу самог Закона о стечају отказни разлог, те да с обзиром на наступање наведене околности, овлашћено лице може отказати уговоре о раду. Ово становиште подржао је и Привредни апелациони суд одбијајући жалбе тужилаца и потврђујући првостепену одлуку, јер Закон о стечајном поступку представља *lex specialis* у односу на Закон о раду, па стога у ситуацији када је над послодавцем отворен стечајни поступак, имају се применити и у погледу отказивања уговора о раду одредбе наведеног закона, а не одредбе Закона о раду. Како је према одредбама Закона о стечајном поступку стечај у току све док се не спроведе усвојени План реорганизације, јер се исти тек потом обуставља, то је и после усвајања Плана реорганизације и у току његовог спровођења стечајни поступак био у току по Закону о стечајном поступку, по коме се конкретни стечај водио, па је стога било основа да се примене правне последице отварања стечајног поступка, које су Законом о стечајном поступку регулисане тако што је предвиђено да стечај представља отказни разлог. Поред наведеног рационализација и смањење броја запослених је као једна од Законом о стечајном поступку предвиђених мера реорганизације предвиђена планом реорганизације, па је стога отказ у конкретном случају заправо спровођење усвојеног Плана реорганизације, у току трајања стечајног поступка и представља у суштини

понашање стечајног дужника-овде туженог у складу са усвојеним планом реорганизације, а што је и његова изричита законска обавеза.

Из наведених разлога, лице које је Планом реорганизације именовано да се стара о спровођењу Плана реорганизације овлашћено је, с обзиром да стечајни поступак и даље траје, да спроводи усвојени План реорганизације, односно мере предвиђене у истом плану и обавезно да их спроводи на планом предвиђен начин, па стога отказ уговора о раду дат тужиоцима у складу са предвиђеним Планом реорганизације, односно мерама из истог није незаконит, те је правилно одбијен захтев тужилаца од стране нижестепених судова.

Нису основани ревизијски наводи да је морао бити примењен Закон о раду у конкретној ситуацији, јер се с обзиром да је над туженим отворен поступак стечаја и да се исти спроводио по Закону о стечајном поступку, по коме стечајни поступак траје све до спровођења плана реорганизације, примењује Закон о стечајном поступку као *lex specialis*, а он предвиђа у члану 63. да отварање поступка стечаја представља отказни разлог.

Усвајање Плана реорганизације не доводи до обуставе стечајног поступка који се води по Закону о стечајном поступку, те су стога неосновани наводи ревидента да није било основа за примену члана 63. Закона о стечајном поступку из разлога што је усвојен план реорганизације.

Нису такође основани наводи ревидента да је незаконит отказ уговора о раду у ситуацији када запосленом коме је дат отказ није исплаћена отпремнина, јер се наведени став односи на послодавце који редовно послују, док оваква обавеза није предвиђена у случају отварања стечаја.

Из наведених разлога, а на основу члана 414. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

Тражени трошкови ревизијског поступка се не досуђују с обзиром на успех у поступку по ревизији.

**Председник већа-судија,
Бранко Станић,с.р.**